

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 186

гр. Ловеч, 06.03.2023 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, II СЪСТАВ, в закрито заседание на шести март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ТАТЯНА МИТЕВА

Членове: ЗОРНИЦА АНГЕЛОВА
РАДОСЛАВ АНГЕЛОВ

като разглежда докладваното от ЗОРНИЦА АНГЕЛОВА Въззивно частно гражданско дело № 20234300500077 по описа за 2023 година

за да се произнесе, съобрази:

Производство по чл.413,ал.2 от ТЗ.

Подадена е частна жалба от „Агенция за контрол на просрочени задължения" АД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление в гр.София, ул.„Панайот Волов" №29, ет.3, представлявано от изпълнителния директор Янислав Бориславов Янакиев, чрез юрисконсулт Х. А., срещу Разпореждане № 54/23.01.2023г., пост.по ч.гр.д.№913/2022г.на РС-Троян, с което заявлението е отхвърлено изцяло. Счита, че съдебният акт е постановен при нарушение на съдопроизводствените правила. Не споделя тълкуването на съда за реквизитите на заявлението по чл.410 от ГПК. Сочи, че в разпоредбата на чл.410, ал.3 от ГПК изрично са изброени кои документи е нужно да се представят към заявлението, а именно договор за потребителски кредит, заедно с всички негови приложения и изменения и приложимите общи условия. Доказването на факта на прехвърляне на вземането, на уведомяване на длъжника за това не следва да се осъществява в хода на заповедното, а на исковото производство, доколкото целта на първото е само да провери дали вземането е спорно. Допълва с аргумент, че целта на законодателя е заповедният съд да извърши проверка на договорите за потребителски кредит за наличието на неравноправни клаузи. Всички останали факти (прехвърлянето на вземането, уведомяването на длъжника, за това и за предсрочната изискуемост, размера на дължимите суми) ще подлежат на доказване в хода на исковия процес, който ще се развие едва при постъпило възражение от длъжника. Позицията се на решение на окръжен съд.

Моли да се съобрази промяната в организационната му структура-преобразуването от ООД в АД на дружеството, вписано в ТРРЮЛНЦ на 25.11.2022г. и правопримството между двата субекта.

Моли да се отмени обжалваното разпореждане и се уважи заявлението.

По допустимостта.

Жалбоподателят е уведомен за атакуваното разпореждане на 25.01.2022г., а жалбата е подадена на 31.01.2023г.-т.е. с пазен е предвиденият срок. Съдът извърши справка по чл.23, ал.6 от

ЗТРРЮЛНЦ за потвърждаване на правоприемството, която прилага. Установява се, че жалбата е подадена от легитимирано да обжалва лице, срещу обжалваем акт, при които предпоставки, съдът приема, че жалбата е допустима и следва да се разгледа по същество.

По същество.

Съобразявайки представените по ч.гр.д.№ 913/2022г.по описа на РС-Троян писмени доказателства и становището на жалбоподателя, съдът намира, че жалбата е неоснователна.

На 22.12.2022г. пред РС-Троян е подадено заявление, по което е образувано ч.гр.д. №913/2022г. по описа на съда. Заявителят „Агенция за контрол на просрочени задължения” АД е предявила вземане срещу Ц. И. Ц. с ЕГН *****, от гр.Троян, ул. „Васил Левски” №115, в размер на- главница от 500лв., договорна лихва в размер на 94лв., за периода от 19.12.2019г. до 08.10.2020г., както и законна лихва от датата на подаване на заявлението до окончателното изплащане. Като основание е посочен Договор за паричен заем с № 5570035/05.12.2019г., сключен по реда на ЗПФУР, ЗПУПС, ЗЗД, ЗЕДЕП, ЗЕТ, с „ВИВА Кредит“ ООД. По силата на договора на Ц. Ц. е отпуснат заем в размер на 500лв. Длъжникът се е задължила да върне отпуснатата сума, заедно с договорна лихва в размер на 94лв., на 22 двуседмични погасителни вноски. По договора е изплатена сумата 410лв. Последната погасителна вноска е била на 08.10.2020г. Сочи, че на 01.12.2020г. е подписано Приложение № 1 към Рамков договор за прехвърляне на парични задължения (от 01.12.2016г.), между „ВИВА Кредит“ ООД и „Агенция за контрол на просрочени задължения“ ООД, с което на осн.чл.99 от ЗЗД е цедирано вземането, заедно с всички привилегии, обезпечения и принадлежности. Твърди, че длъжникът е уведомен за прехвърлянето с уведомително писмо, изпратено с обратна разписка. С оглед настъпилия падеж и наличието на непогасено вземане, подава заявлението, като претендира главница от 500лв., договорна лихва в размер на 94лв., за периода от 19.12.2019г. до 08.10.2020г., законна лихва от датата на подаване на заявлението до окончателното изплащане. Уточнява, че съгласно чл.6 от ЗМДВИП не претендира лихва за забава за времето от 13.03.2020г. до 13.07.2020г. Моли да се присъдят и направените разноски- държавна такса от 25лв. и се присъди юрисконсултско възнаграждение от 200лв.

Към заявлението са приложени пълномощно и Договор за паричен заем Вива Стандарт 14 с №5570035/05.12.2019г.

С Разпореждане №4/03.01.2023г. съдът е дал указания към заявителя да уточни как е формирано вземането, каква част е изплатена с посочената изплатена сума и как са отнасяни плащанията, да представи доказателства за уведомяването на длъжника за цесията.

Заявителят е представил отговор, че преди датата на цесията е изплатена сумата 50лв. и с нея са погасени дължими разходи и такси за извънсъдебно събиране. След извършване на цесията е изплатена сумата 360лв., с която е погасена част от дължимата такса за експресно разглеждане на документите, част от неустойката, както и начислената законна лихва от 117.97лв. за периода от 09.10.2020г. до подаване на заявлението. Заявителят е възразил, че съгласно чл.410, ал.3 от ГПК не е предвидено изискване да се представят документи, обосноваващи уведомяването за извършената цесия. Постъпило е и второ уточнение в същия смисъл.

С атакуваното Разпореждане № 54/23.01.2023г. РС-Троян е отхвърлил заявлението изцяло, като е приел, че е нередовно. Изложил е, че заявителят не е представил доказателства за надлежно уведомяване на длъжника за извършената цесия, при което заявителят не може да се легитимира като частен правоприемник по договора за цесия и съотв. като титуляр на вземането.

При анализа на кредитното правоотношение става ясно, че приложимите норми са тези

на Закона за защита на потребителите, с оглед характеристиката на длъжника на „потребител“, нормите на Закон за потребителския кредит-при установените елементи на заемното правоотношение, съответно на ЗЗД, като общи и субсидярно приложими норми.

Въззивният състав, като се запозна с писмените доказателства и становището на жалбоподателя, намира жалбата за неоснователна.

При произнасянето си съдът съображава, че по отношение критериите за редовност на заявлението разпоредбата на чл.410, ал.2 от ГПК изрично препраща към тази на чл.127, ал.1 и ал.3 от ГПК. Съгласно чл.410, ал.3 от ГПК когато договорът е сключен с потребител-какъвто е и настоящия случай, към заявлението следва да се приложи договорът, заедно с всички негови приложения и приложимите общи условия. С оглед спецификите на едностранното и формално заповедно производство, редовното заявление следва да представя конкретно и ясно изложение на индивидуализиращите вземането елементи- основание, от какво произтича, фактическите обстоятелства по възникването, съществуването и изискуемостта му. При твърдения за наличие на качеството „кредитор“ заявителят следва да се позове и да посочи обстоятелствата, на които основава тази си легитимация. При твърдението, че е цесионер, за да се установи в това си качество, съотв., че има изискуемо и ликвидно вземане срещу този длъжник, е нужно да обоснове изпълнени ли са изискванията за ангажирането му по реда на чл.99, ал.3 от ЗЗД.

Въпреки дадените конкретни указания от заповедния съд за обосноваване на факта на надлежно уведомяване на длъжника, това не е изпълнено от заявителя.

Съставът приема, че въпросът за установяване на титуляра на вземането е част от основанията на претенцията. В настоящата хипотеза на цесия уточняването на предпоставките, обосноваващи легитимацията на заявителя, е част от индивидуализацията на претенцията. Не може да се сподели твърдението, че няма изрично изискване за представяне на доказателства в този смисъл. Видно от нормата на чл.410, ал.3 от ГПК е въведено изискване за представяне на относимите към вземането документи, определящи претенцията по същество. Безспорно, при твърдение, че вземането е придобито по силата на цесия, заявителят следва да обоснове тази си легитимация на кредитор, съотв. да представи и документите, въз основа на които твърди, че е придобил това качество. Това обстоятелство не може да се установи в приложения договор за кредит, тъй като заявителят не е страна по него.

Конкретизацията на обстоятелствата във връзка с основанията на вземането, съгласно чл.410, ал.2 от ГПК, следва да бъде направено подробно и изчерпателно, както е изискването на нормата на чл.127, ал.1 и ал.3 от ГПК, към която се препраща. Това е необходимо, за да може съдът в заповедното производство да прецени дали са налице предпоставките за издаването на исканата заповед, а от друга страна изложението на обстоятелствата, на които се основава претенцията, е и гаранция за защита правата на длъжника срещу заявеното вземане.

В този смисъл е и т.2.б. от ТРеш.№4/18.06.2014г., пост.по т.д.№4/2013г.на ОСГТК на ВКС. Точната индивидуализация на вземането по основание и размер, обуславя редовността на заявлението.

По изложените съображения, след като не са изпълнени изричните указания в този смисъл, въззивният състав намира, че правилно РС-Троян е отхвърлил заявлението изцяло. Затова атакуваното Разпореждане №54/23.01.2023г., пост.по ч.гр.д.№913/2022г. на РС-Троян следва да се потвърди, като правилно и законосъобразно.

По изложените съображения ОС-Ловеч

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА Разпо реждане № 54/23.01.2023г., пост. по ч.гр.д.№ 913/2022г. по описа на РС–Троян, като правилно и законосъобразно.

Определението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____